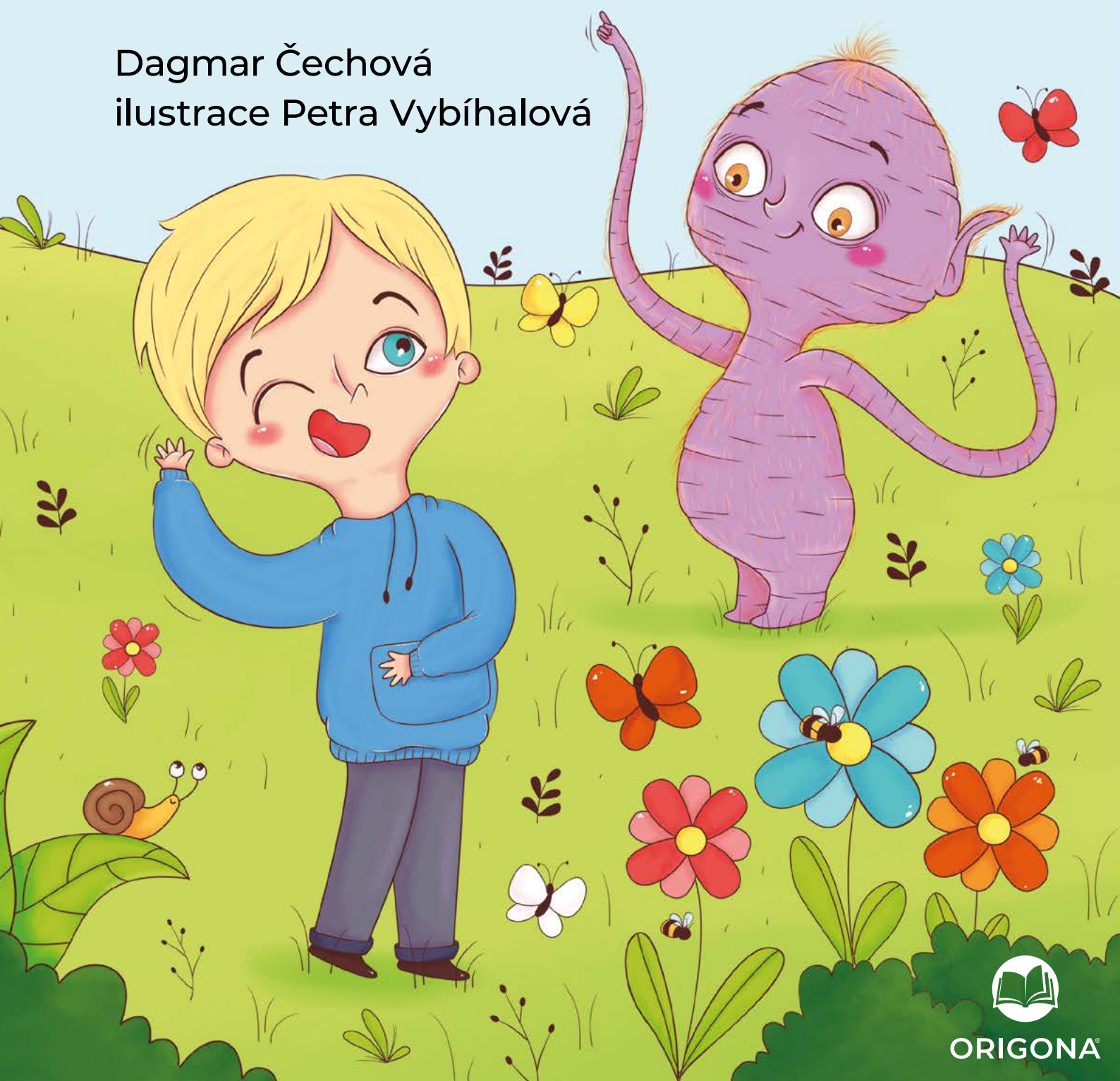

JONÁŠ A MIMOZEMŠŤAN

Dagmar Čechová
ilustrace Petra Vybíhalová

ORIGONA®

Copyright © Dagmar Čechová
Illustrations © Petra Vybíhalová

ISBN 978-80-88116-89-9

ID 056b-01

Milý Jonášku,

*všechno nejlepší k svátku Ti přeji
a k tomu dobrodružnou knížku věnuji*

Mája, Drahoš a Jasmínka Novákovi ze sousedství

27.9.2026

Úvod

Tato knížka přináší dobrodružný, a přitom laskavý příběh jednoho zvědavého blondatého modrookého kluka. Jmenuje se Jonas Parbanec, narodil se 4. ledna 2020 a nejradyji má modrou barvu. Jeho neuvěřitelný víkendový den se odehrál v Mariánských Lázních, kde Jonáš bydlí spolu s mamkou, taťkou a morčátkem Pištou. Na vlastní oči i kůži jej zažil nejen Jonáš, ale i jeho kamarád Erik.

Jonáš si hrál na louce jako obvykle, když se vedle něj najednou objevil podivný tvor. Mluvil zvláštním jazykem a ze všeho vyplynulo, že je to mimozemšťan. Jonáš se s ním brzy seznámil. Byl to tvor s dobrými úmysly, který sem byl vyslán s velkým pátracím úkolem. Jonáš běžel pro svého kamaráda Erika, aby dobrodružství zažili společně. Zjistil mimozemšťan o lidech na Zemi něco zajímavého? A dozvěděli se i kluci něco nového a poučného? Čemu se nejvíc zasmáli? A jaký dárek dali hodnému mimozemšťanovi na rozloučenou?

Jste napjati? Tak pojďme na to!

1. Tajuplný záblesk

Jonáš se toho rána velmi nudil. Seděl doma sám ve svém pokoji. Všichni měli vlastní program, jen on ne. Byla sobota a on by nejraději jako vždycky vyrazil ven se svým nejlepším kamarádem **Erikem**. Do oběda by se dokázali skvěle zabavit.

Jenže **s Erikem** dnes počítat nemohl, protože se včera trochu pohádali kvůli takové pěkné duhové kuličce, kterou našli. **Erik** ji zahlédl jako první, a právě ve chvíli, kdy zvolal: „Jé, hele! Koukej, ta je krásná!“, ji už **Jonáš** zvedal ze země. To dá rozum, že taková pěkná skleněnka upoutala oba kluky!

Chvíli se z ní společně radovali, půjčovali si ji, dívali se skrz ni do slunce a obdivovali, jak v jeho paprscích celá zářila. Jenže nakonec, když už museli jít domů, se najednou nemohli domluvit, kdo si ji nechá. Každý z nich tvrdil, že je jeho, protože ji našel. **Jonáš** nakonec strčil kuličku do kapsy své **modré** mikiny, protože ji přece jako první zvedl on, a **Erika** to nazlobilo. Odešel domů a neřekli si tentokrát ani: „Ahoj.“

A tak teď **Jonáš** smutně seděl na své posteli a přemýšlel, jak se má honem sám zabavit. Mohl by si třeba číst nějakou knížku nebo si hrát se svými oblíbenými

hračkami, ale paprsky slunce, které tak trochu mohly za jeho nynější samotu, ho přes okno tahaly ven. Úplně cítil, jak na něj volají: „Nesed' doma, když je venku tak krásně!“

Líně se přiloudal k oknu a zadíval se směrem k neda-
lekému háji, kam **s Erikem** rádi chodili. Nechtěl na něj
myslet, když spolu nemluvili, ale nešlo to. Kamarád mu
do hlavy lezl úplně sám, tak nějak automaticky, jako by
tam patřil. Však taky byli zvyklí trávit spolu celé dny!

Okna okolních domů se odrážela a blýskala ve světle
slunečního svitu a zářila jako drahé kamínky. Nebo jako
ta kulička, kterou **Jonáš** znovu nahmatal v kapse. Už to
tu bylo zase! **Jonáše** přitom maličko píchlo u srdce, ale
tvrdohlavě stáhl ramena a zavrtěl hlavou. Ne, on určitě
neprovedl nic špatného!

Zničehonic zahlédl v dálce podivný záblesk, úplně jiný
než odrazy v okenních tabulkách. Byl krátký, ale velmi
intenzivní a vycházel právě z toho háje, kam s kamará-
dem tak rádi chodili. **Jonáš** nikdy nic takového neviděl
a vzbudilo to jeho zvědavost.

Co jen mohlo způsobit takovou zář? Jistě se tam něco
stalo! Něco, co bude třeba prozkoumat. Škoda jen, že se
na výpravu bude muset vydat sám. **Erika** by to jistě také

zajímalo a takové dobrodružné objevování je vždycky mnohem lepší ve dvou.

Až Erik konečně uzná, že má Jonáš na tu duhovou kuličku právo, až budou zase nejlepší kamarádi, co všechno podnikají spolu, třeba mu Jonáš bude moci o svém pátrání alespoň vyprávět. Honem se oblékl a celý nedočkavý vyrazil směrem k háji.

2. Podivný tvor

Jonáš se prodíral houštím a snažil se najít místo, odkud předtím zahlédl ten tajemný záblesk. Muselo to být někde velmi blízko! A pak to najednou uviděl.

Mezi smrčky sotva vyššími, než byl on sám, leželo cosi, co sem evidentně nepatřilo. **Jonáš** vydechl úžasem. Před sebou spatřil zvláštní kovovou věc, docela kulatou a přitom podivně placatou, s malými okénky a dvířky, která nemohla být nic jiného než... Létající talíř! Kosmické plavidlo návštěvníka z jiné planety!

Přesně takové vídal v knížkách a filmech, ale nikdy by jej nenapadlo, že bude stát kousek od jednoho z nich. Tolik ho lákala představa, jak ho prozkoumává i zevnitř, zároveň ale cítil jisté obavy. Protože kde je létající talíř, tam přece dozajista musí být i...

„Pozdravuji tě, milý pozemšťane...“ ozvalo se zpoza stromků podivným kovovým hlasem. Snad to ani nebyl hlas, spíš zvuk, ale **Jonáš** slovům překvapivě rozuměl.

Okamžitě se otočil směrem, odkud se nečekaný pozdrav ozval, a poplašeně couvl.

„Není třeba mítí pražádné obavy,“ ozývalo se odtud tajuplně dál. „Nehrozí ti ode mne nijaké nebezpečí.“

Jonáš přesto zaváhal. Mohl vůbec věřit nějakému... mimozemšťanovi? Ani ho neviděl, jen odkudsi z houští slyšel, jak k němu hovoří.

„Já se přece... nebojím,“ vydal ze sebe přidušeným nejistým hláskem. Neznělo to přesvědčivě ani jemu samému. Ukrytého návštěvníka ošálit nedokázal.

„Cítím tvůj strach. Není třeba mluvit nepravdy,“ prohlásil ten tajemný tvor znovu, velmi pomalu a klidně. „Tvé obavy jsou zcela přirozené a na místě,“ pokračoval a zněl trochu jako ze staré knihy. **Jonáš** neznal nikoho, kdo by tak dnes mluvil.

„Když...“ snažil se najít ta správná slova, „já ani nevím, kdo jsi a jak vypadáš. Nevidím tě.“ Rozhodl se nakonec pro odvážný krok.

Zpoza smrčků zazněla odpověď. „Musel jsem si tě nejprve očichat, abych určil míru nebezpečí.“

„Jakého nebezpečí?“ nešlo chlapci do hlavy. Vždyť byl přece ujišťován, že se nemusí ničeho bát.

Větve se najednou začaly hýbat a tvor se dal do pohybu **Jonášovým** směrem.

„Mám na mysli rizika, která by mohla přicházet od tebe směrem ke mně,“ upřesnil hlas a po těch slovech to cosi, jemuž patřil, vykročilo z houští.

Jonáš zůstal oněměle zírat. Před ním stál opravdický mimozemšťan. Byl celý fialový a neměl oči obrovské přes půlku hlavy, jak ho v některých knížkách viděl nakresleného. Byly krásně oranžové, na rozdíl od **Jonášových modrých**. A neměl vlasy. Ani zelené, ani **blondaté** jako **Jonáš**, zkrátka žádné. Vypadal trochu jako malý lidský kluk s velkou hlavou a podivně zkroucenýma rukama.

Když jimi pohyboval, působilo to, jako by uvnitř neměl pevné kosti, jako by ruce byly gumové. Na sobě neměl žádné oblečení, a přesto **Jonášovi** nepřipadal nemístně nahý. Jeho kůži totiž pokrývala jemná oranžová srst, trochu jako peříčka. Chodil po dvou jako lidé, a přesto vypadal tak jinak!

„Těší mě, že tebe poznávám,“ uklonil se tvor. „Na naší planetě mě zvou T-3551, ale ty mi můžeš říkat Tessi.“

3. Zvláštní mise

Chlapci chvíli trvalo, než se v něm probudilo slušné vychování a než odpověděl: „Mě taky moc těší. Jmenuji se Jonas Parbanec a u nás v Mariánských Lázních mi říkají Jonáši. Tak mi tak taky můžeš říkat.“

Tessi mu zasalutoval, ale ne tak, jako to dělají vojáci. Dotkl se čela svojí jakoby gumovou končetinou a pak ji vzdálil na délku paže od hlavy. Bylo to úplně jiné gesto, než Jonáš dosud viděl kohokoli dělat, a přesto mu rozuměl a dokonce se ho pokusil napodobit.

„Učíš se k překvapení rychle,“ pochválil ho Tessi. „Jsi jistě velmi šikovný hoch. Jak jsi stár?“

„Nejsem starý, jsem ještě dítě,“ zarazil se poněkud Jonáš. „Starý člověk by byl větší než já a měl by třeba hůl,“ snažil se mimozemšťánkovi vysvětlit.

„Děkuji ti za toto osvětlení, nicméně tato data mám již dávno nastudována. Morfologie i biologie pozemšťana se u nás vyučuje již v nižších semestrálech a dovolím si poznamenat, že já jsem je absolvoval na výtečnou! Měl jsem na mysli, kolik létů se na tomto světě již vyskytuješ,“ naklonil Tessi hlavu trochu ke straně, takže rázem působil ještě přátelštěji.

9. Odhalená pravda

„Ty jsi kvůli mně smutný,“ pokýval Tessi hlavou. „To znamená, že nejsme přátelé. Ti si přece smutek nezpůsobují, ne?“

„Většinou ne,“ přiznal Jonáš. „Jenom někdy, když se jim to prostě stane tak nějak samo...“

„A tobě s Erikem se to také stalo?“ troufl si mimozemšťánek položit upřímnou otázku, protože cítil, že Jonáš už je připravený se mu svěřit.

„Stalo,“ přiznal Jonáš a pocítil podivnou úlevu. „Když jsme si spolu naposledy hráli venku, našli jsme tuhle duhovou kuličku,“ vytáhl ji z kapsy své modré mikiny.

„Ta je ovšem moc krásná,“ souhlasil Tessi a prohlížel si ji proti paprskům slunce právě tak jako předtím oba chlapci. „Ale proč kvůli ní máte smutek?“

„Protože jsme se pohádali, kdo ji vlastně našel první. Erik ji viděl, právě když jsem ji zvedal. A my se teď nemůžeme dohodnout, čím je. Takže spolu nemluvíme,“ svěřil Jonáš smutně ramena.

Tessi se na chvíli zamyslel. Pak se Jonášovi podíval do očí takovým velmi laskavým pohledem, jako že se na něj vůbec nezlobí, a zeptal se: „A je to důležité?“

Čí ta kulička je? Má takovou cenu, abys kvůli ní přišel o opravdového přítele?”

Jonáš okamžitě vyskočil na nohy. „Nemá! Máš pravdu, nic nemá takovou cenu, abych kvůli tomu nemluvil s **Erikem**! Půjdu hned za ním a tu kuličku mu dám!“ rozběhl se směrem domů, ale po pár krocích se zarazil. Přece tu Tessiho jen tak nenechá!

„Myslím, že pro tebe můžu něco udělat,“ usmál se Tessi. „Pojď blíž a posad' se vedle mě,“ ukázal na měkoučký polštářek mechu.

Jonáš to udělal a čekal, co bude. Nervózně přitom poklepal nohama. Nejradši by totiž hned utíkal za **Erikem**, aby už to jejich nemluvení skončilo.

„Můžu ti pomoci,“ řekl mu Tessi. „Když se budeš snažit na **Erika** co nejusilovněji myslet, já se napojím na tvé myšlenky a zkusím ti ho přivolat.“

„Jako předtím ten domek?“ kývl **Jonáš** bradou směrem k domečku z klacíků, větví, mechu a šišek, který stál opodál.

„Přesně tak,“ potvrdil Tessi. „Ale protože já **Erika** neznám a přitom si ho musím umět představit, potřebuji, abys na něj co nejvíc myslel a představoval si, že je tady s námi.“

„To nebude žádný problém,“ zasmál se Jonáš. „Od chvíle, co jsem tě potkal, stejně nedělám nic jiného!“ Pak se ale zamyslel a zkoušel si představit, jak fialový mužíček tleskne a nejlepší kamarád se tu díky kouzlu najednou zjeví. „Jsi hodný, ale... víš... Erika by to mohlo polekat a navíc, když chce jít ven, musí se doma dovolit. Měli by o něj strach, kdyby jen tak zmizel. Já tam přece jen doběhnu a hned budu zpátky.“